

УМНИЯТЪ ОРАЧЪ.

(Народна приказка).

Едно време единъ царь тръгналъ преоблѣченъ изъ царството си, да види какъ живѣятъ хората му и какъ се поминуватъ. Той взелъ съ себе си и своитѣ съветници, сѣщо преоблѣчени. Да видятъ и тѣ какъ живѣе народътъ. Обикаляли доста. Видѣли много нѣщо. Минали и край единъ старецъ орачъ. Царьтъ се поспрѣлъ при него и го запиталъ:

— А бре, дѣдо, що се мжчишъ ти на стари години да орешъ? Нѣмашъ ли челядь да ти помага, та ти да си починешъ?

— Моята челядь, приятели, — отговорилъ старецътъ, — помага на други. А и азъ, що работа на стари години, съмъ късметъ на други. Два пжти до сега ме обираха разбойници и още еднажъ се готвятъ да ме обератъ. Ето защо на старостъ ора и работя.

Царьтъ харесалъ отговоритѣ на стареца и го запиталъ:

— Ами съ дветѣ какъ си? Близо или далечъ?

— Много близо съмъ съ дветѣ.

— Ами съ трийсетѣ и два какъ си?

— Съ тѣхъ не съмъ добре. Безъ двайсетъ и осемъ, имамъ трийсетъ и два.

— Ами двата коня, що имашъ, слушатъ ли те, носятъ ли ти товара?

— Колкото за конетѣ, — отговорилъ старецътъ, — не питай. Двата направихъ три и пакъ едвамъ ми носятъ товара.